

Arrest

nr. 58 878 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, dient op 27 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 werd ingediend door :

*M., M. (R.R.:...)
nationaliteit: Libanon
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Vooreerst dient volgende opmerking gemaakt te worden. Wat betreft de aangehaalde elementen, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 27.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Meneer M. haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Meneer M. beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 16.10.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 9.70 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor Meneer M. aan een bruto maandloon komt van 1261 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 24 jaar oud; 20.10.1986) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

De aangehaalde elementen, met name dat Meneer M. sinds 10.10.2006 in België verblijft, hij voor financiële steun afhankelijk is van het Rode Kruis, hij een huurovereenkomst voorlegt, hij in België het centrum van zijn belangen uitbouwde, hij gebruik maakt van het openbaar vervoer, hij opgenomen werd in het ziekenhuis, verzoeker over heel wat familie zou beschikken in België, hij reeds Nederlandse lessen volgde en zich opnieuw ingeschreven heeft om goede contacten te onderhouden met zijn naaste omgeving, hij stelt dat hij volkomen geïntegreerd is in de Belgische samenleving, hij ter beschikking staat van de arbeidsmarkt met een attest van werkbereidheid van de vdab dd. 29.09.2009 als bewijs en hij veelvuldige getuigenverklaringen voorlegt, is bewonderenswaardig maar deze elementen zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig)dagen na de kennisgeving. (...)

Op 15 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 15/12/2010, wordt aan M., M. (M) geboren te (...) (Libanon), op (...), van LIBANON nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 14/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Meneer M. verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft, (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkenes laatste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname op datum van 15/04/2008.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 25/03/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht, met name de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."* In een tweede middel voert hij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Omdat beide middelen nauw verbonden zijn is het passend deze samen te lezen.

Verzoeker verwoordt zijn eerste middel als volgt:

"Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen.

Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoeker aanhaalt.

Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn.

Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt.

In de 4de alinea van de motivering van de bestreden beslissing leest men immers na een recapitulatie van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering: "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009. "

Waar de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de ingeroepen elementen van integratie en lokale verankering en deze zelfs als bewonderenswaardig bestempelt (!), wordt er dus meteen aan toegevoegd dat deze toch niets zouden afdoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructies en waaraan verzoeker niet zou voldoen.

De motivering laat verzoeker echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie.

De geciteerde zinsnede uit de motivering geeft immers zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat deze geen afbreuk doen aan de criteria van de instructie welke zodus de enige criteria zijn die in aanmerking worden genomen, niettegenstaande de vernietiging ervan.

De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen op zich onjuist of onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van de criteria van een inmiddels vernietigde omzendbrief waarbij de aangetoonde elementen van lokale verankering en integratie dienen samen te gaan met een bepaalde verblijfsduur en de voorlegging van een arbeidsovereenkomst die aan bepaalde voorwaarden voldoet.

De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk.

Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode.

Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen.

Een afwijzing van een regularisatieverzoek, enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd.

Dit is des te meer zo in het geval van verzoeker, die wel degelijk een geldige arbeidsovereenkomst voorlegt met een maandloon van 1.261 euro welk hem in staat zou stellen in zijn levensonderhoud te voorzien.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd.”.

Het tweede middel luidt:

“Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie.

Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier.

Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskend.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. “

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“2.2.1 Betreffende het eerste middel van verzoeker

In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de beslissing een tegenstrijdigheid bevat door enerzijds vast te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd en anderzijds de elementen van integratie niet te kunnen weerhouden omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot deze instructie, en er niet zou zijn aangegeven waarom de door hem aangegeven elementen van integratie niet werden weerhouden.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoeker -in de actualisatie van zijn aanvraag, via het typeformulier heeft aangegeven dat hij geregulariseerd wil worden op basis van voormelde instructies.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij niet kan begrijpen waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers uitdrukkelijk gesteld dat:

"De aangehaalde elementen, met name dat Meneer Mahdi sinds 10.10.2008 in België verblijft, hij voor financiële steun afhankelijk is van het Rode Kruis, hij een huurovereenkomst voorlegt, hij in België het centrum van zijn belangen uitbouwde, hij gebruik maakt van het openbaar vervoer, hij opgenomen werd in het ziekenhuis, verzoeker over heel wat familie zou beschikken in België, hij reeds Nederlandse lessen volgde en zich opnieuw ingeschreven heeft om goede contacten te onderhouden met zijn naaste omgeving, hij stelt dat hij volkomen geïntegreerd is in de Belgische samenleving, hij ter beschikking staat van de arbeidsmarkt met een attest van werkbereidheid van de vdab dd. 29.09.2009 als bewijs en hij veelvuldige getuigenverklaringen voorlegt, is bewonderenswaardig maar deze elementen zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. "

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

De verwerende partij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om een feitelijke herbeoordeling van verzoekers dossier te maken:

"Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. " (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. 2.2.2 Betreffende het tweede middel van verzoeker

In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de geest van artikel 9bis heeft miskend door de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of voldaan is aan bepaalde vooropgestelde criteria.

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een zeer ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoeker 'vergeet' kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen reeds een meer gunstige toepassing van artikel 9bis voornoemd impliceert:

"In casu blijkt, uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 december 2009 om een machtiging tot verblijf uitdrukkelijk toepassing heeft gemaakt van de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juli 2009 door gebruik te maken van het "Typeformulier Regularisatieaanvraag" en beroep te doen op de criteria "onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar en "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame verankering". In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. " Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. " (R.V.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)

Verzoeker is verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zou zijn geschonden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Waar de verzoeker betwist dat de verwerende partij gerechtigd is om criteria van een vernietigde instructie toe te passen, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het is de verwerende partij niet toegelaten een bijkomende onontvankelijkheidsvoorwaarde toe te voegen die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (reden van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009). Het staat de verwerende partij evenwel vrij criteria te bepalen die de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreffen, in casu dezelfde criteria als deze die voorzien zijn in de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij gerechtigd zou zijn op een machtiging tot verblijf indien de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009 buiten beschouwing worden gelaten. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid en gebruik makend van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn toegevoegd typeformulier regularisatieaanvraag zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. Verzoeker is dan ook slecht geplaatst de verwerende partij te verwijten zijn aanvraag in die zin te beantwoorden. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat het bestaan van verschillende integratie-elementen en de elementen van verankering waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst op zich leiden tot het toekennen van een machtiging tot verblijf door de loutere toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet alleen rekening hield met de vermelde instructie en het door verzoeker gevraagd criterium van de instructie heeft toegepast maar blijkt ook dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing door de toepassing van de criteria van vermelde instructie is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid, berust op een verkeerde lezing van het dossier.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zich beriep op het criterium 2.8B van vermelde instructie. Bij zijn aanvragen voegde verzoeker een attest van werkbereidheid van de VDAB toe en een werkbeloofte.

In zijn brief van 27 oktober 2009 stelt verzoeker: *"Verzoeker wenst dan ook geregulariseerd te worden daar hij een onderbroken verblijf in België heeft sinds 10.10.2006, werkbereid is, een duurzame lokale verankering in België heeft en een arbeidsovereenkomst heeft bekomen."* In het toegevoegd typeformulier kruist verzoeker het criterium *"werk + duurzame lokale verankering"* aan. In het overgemaakte dossier bevattende tal van stukken bevinden zich onder meer een arbeidsovereenkomst van 16 oktober 2009 en een attest van werkbereidheid.

Betreffende criterium 2.8B motiveert de bestreden beslissing : *"Meneer M. beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 16.10.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 9.70 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor Meneer Mahdi aan een bruto maandloon komt van 1261 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 24 jaar oud; 20.10.1986) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009."* Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verwoordt het middel als volgt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)
Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Aangezien de instructies dd. 19 juli 2009 werden vernietigd vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructies, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie.

Geenszins werden de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering aan een onderzoek en beoordeling onderworpen, doch deze worden eenvoudigweg als irrelevant terzijde geschoven onder verwijzing naar een instructie welke inmiddels vernietigd werd en dus niet meer tot het Belgisch positief recht behoort.

Evenmin wordt er rekening mee gehouden dat verzoeker ingevolge de voorlegging van een geldige arbeidsovereenkomst wel degelijk het bewijs leverde dat zij zou kunnen genieten van een maandloon van 1.261 euro en dat dit hem ruim in staat zou stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het opleggen door de vernietigde instructies van voorwaarden m.b.t. de voorlegging van een arbeidsovereenkomst die aan bepaalde vereisten dient te voldoen inzake duur en loon heeft (had) onbetwistbaar als doel te waarborgen dat de geregulariseerde vreemdeling op een legale en afdoende wijze in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Nu de instructies zijn vernietigd vereist een zorgvuldige beoordeling dat minstens zou zijn nagegaan of verzoeker in casu aan deze doelstelling voldeed.

Door dit niet te doen werd het dossier van verzoeker onvoldoende in concreto onderzocht en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn derde middel werpt verzoeker een schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat onzorgvuldig werd gehandeld nu de door hem aangehaalde elementen van integratie 'eenvoudigweg als irrelevant terzijde geschoven werden onder verwijzing naar een instructie welke inmiddels werd vernietigd'.

De verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste en tweede middel van verzoeker waaruit afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van het dossier wel degelijk alle elementen die door verzoeker zijn aangehaald in zijn aanvraag én in de latere aanvullingen heeft onderzocht en heeft gemotiveerd waarom deze niet weerhouden worden teneinde verzoeker te machtigen tot verblijf.

Verzoeker toont niet aan met welk door hem aangehaald element geen rekening werd gehouden. Hierboven werd reeds uiteengezet dat in de bestreden beslissing ter dege werd gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet weerhouden werden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het kader van haar wettigheidscontrole niet bevoegd haar beoordeling van verzoekers aanvraag in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Verzoekers beschouwingen aangaande zijn loon doen hieraan geen enkele afbreuk.

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1320 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 769 van 29 november 2010)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Ook het derde middel kan niet worden weerhouden "

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), wat zij in casu gedaan heeft.

Met verwijzing naar de uiteenzetting van de vorige middelen voor wat de toepassing van vermelde instructie betreft, toont verzoeker in casu geenszins aan dat het bestaan van een lokale verankering en integratie bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet automatisch leiden tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Met zijn betoog beperkt verzoeker zich in wezen tot het geven van feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor het overige toont verzoeker evenmin aan met welke nuttige feiten geen rekening zou zijn gehouden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN